

QUI TÉ POR DEL CINEMA EN CATALÀ?

20/04/2004

No diré res de nou, i ho diré ras i curt: sense quotes lingüístiques de pantalla continuarà la injustícia com a normalitat, continuarem veient com se'ns aprimen, desnerits, els drets lingüístics. La ciutadania no pot veure cinema en la llengua del país. Ser conseqüent i reivindicatiu cansa, però cal fer-ho.

El cinema, al segle XXI, ocupa un lloc destacat dins de les arts, i nosaltres mirem cap a una altra banda. Segons les últimes dades (2003), del miler de títols projectats a Catalunya només un centenar eren en la llengua pròpia del país, us podeu imaginar quin deu ser el percentatge en altres territoris on la llengua pròpia també és el català? Després del fracàs estrepitos de la Llei de política lingüística pel que fa al cinema, tot i que establia, i estableix, al punt 3 del capítol 8, que, “per tal de garantir una presència significativa de la llengua catalana en l’oferta cinematogràfica, el Govern pot establir per reglament quotes lingüístiques de pantalla...”. És a dir, després que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya derogués el decret que desplegava aquesta qüestió argumentant que la llei no preveia cap règim de sancions per aquests preceptes, és a dir que hi havia manca de reserva de llei, després d’això, desert.

Es clar que potser per ara no hem de renunciar a les polítiques de subvenció a l’exhibició, a potenciar, potser a través de l’Institut Català de les Indústries Culturals, una producció, una distribució i una exhibició, però la protecció que representen les quotes lingüístiques de pantalla és una mesura irrenunciable (a més, tothom està d’acord a aplicar-la al cinema europeu i a l’espanyol, no?).

En una entrevista recent, el secretari general de Política Lingüística deia que els reptes eren el desplegament i la probable reforma de la llei i que els nouvinguts facin seva la llengua dels països. De la mateixa manera que la televisió i l’escola han actuat i actuen com a factors de cohesió de la societat civil, el cinema i la justícia són dues pedres a la sabata de la normalitat de la llengua i també de la cohesió.

A més, no hi ha cap argument en contra, els espectadors que han vist cinema en català augmenten respecte al nombre total cada any i, en canvi, la tendència del mercat general és el descens. Encara hi guanyaríem calés.

Cal, i ara és el moment, que demà no l’ha vist ningú. O això o ho passem tot en llengua original, perquè no s’enfadin les *majors*, i així aprenem llengües tots plegats...

Adam Manyé, filòleg